

[Wilhelm]

denne lange periode. Denne mulighed har man foræret væk. Man nørkler rundt, og man bruger massearbejdsløsheden, og man bruger besparelser og indgreb af mere eller mindre asocial art for at forbedre denne bemødelige betalingsbalance med et par hundrede millioner kroner hist og et par hundrede millioner kroner her, men den massive mulighed, der ligger i vores egne energiresourcer på 3-4 mia kr. om året, har man foræret væk til udenlandske selskaber.

Det samme har man med den mulighed på et tilsvarende beløb: 3-4 mia kr. om året, i en lang, lang fremtid, hvis vi ser på sådan noget som det hjemlige kasseunderskud, for dér gør selvfølgelig det samme sig gældende. Denne mulighed for en forbedring dér på 3-4 mia kr. om året har man foræret væk.

Det viser med al tydelighed, at det i og for sig – og det siger jeg, selv om vi er medfor-slagsstillere til dagsordenen – er forrykt, at vi skal ud i en diskussion om tilslutningspligt. Det er fuldstændig forrykt. Men det er noget, som nogen har bragt os i. Det er forrykt, fordi økonomien i den danske Nordsøgas er så fordelagtig, at det aldrig ville være nødvendigt med nogen tilslutningspligt, hvis man bare havde det, som handelsministeren kaldte en »rimelig fordeling«; han talte om risici, jeg vil snarere tale om fortjeneste. Hvis der bare var en rimelig fordeling, ville det overhovedet ikke være nødvendigt at tale om tilslutningspligt, for så ville folk strømme til for at få tilslutning til et gasanlæg, der kunne sikre dem meget billige energitilførsler til boligopvarmning osv. i de næste 20-30 år i hvert fald.

Kort fortalt ligger det sådan, at hvis man sikerede sig den samme relative fordel for de forbrugere, der skal tilsluttes dette net, og for de offentlige investeringer, som skal ligge bag dette net, som man har for de investeringer, som DUC har gjort derude, og altså laver det, som handelsministeren kaldte en rimelig fordeling, ville man kunne tilbyde gassen, så det betød en opvarmningspris på ca. det halve af, hvad fueloil betyder, og samtidig have en forrentning, der var glimrende på de offentlige investeringer til distributionsnettet.

Når vi tvinges til at snakke tilslutningspligt og de andre ting, er det jo, fordi der ikke er nogen som helst tiltro til en »rimelig« udgang på forhandlingerne, ikke til nogen

rimelig fordeling af risici, som handelsministeren sagde, eller, som man snarere burde have sagt: bare til en rimelig fordeling af fortjenesten.

Det skyldes især to ting. En fuldstændig umulig koncession, som faktisk ikke giver ret mange kort på hånden, når man skal forhandle med DUC. For det andet DUCs klare interesse – og her vil jeg undtagelsesvis sige, at det ikke så meget er A. P. Møller, der er det store dyr i åbenbaringen, jeg tror i og for sig, at A. P. Møller ser sin politiske interesse i at sørge for at få en gasaftale med dette land, fordi det ellers selvfølgelig er en politisk belastning for det selskab efterhånden med dets meriter – men det er jo de toneangivende, som er to udenlandske olieselskaber, Shell og Texaco, der har interesser i at kunne sælge brændselolie her i landet og selvfølgelig ikke er spor interesseret i at få solgt naturgas til opvarmning, medmindre de har sikkerhed for, at det ikke udkonkurrerer deres egne positioner på brændselolien. Det er de vilkår, man har budt sig selv.

Derfor var der brug for alle de resterende trumfer, hvis man skulle få noget som helst resultat, der kunne kaldes rimeligt, af det her. Man havde jo et par stykker tilbage, og det er en lærerig historie at se, hvordan det er gået med dem.

Vi havde en forespørgselsdebat her i salen den 26. maj 1978 på vores foranledning om fordele og ulemper ved ekspropriation af energiresourcerne i Nordsøen. Det var på en måde en ynke, hvad regeringen svarede på det, men der kom dog lidt ud af den, nemlig at DUC på det tidspunkt ganske givet har registreret, at den daværende regering havde et solidt flertal for en kraftig optræden over for DUC, hvis de satte sig for meget på bagbenene ved pris- og leveringsforhandlingerne om Nordsøgassen. Der blev udtalt så stærkt, som man overhovedet kunne forvente det, fra den socialdemokratiske ordfører, fra den radikale ordfører, og betydelig stærkere fra venstrefløjens ordførere og fra retsforbundets ordfører, at man var parat til at bakké regeringen op i den kraftigste optræden over for DUC, hvis de skabte sig for meget i disse forhandlinger.

Denne trumf spillede regeringen sig definitivt af hænde med dannelsen af SV-regeringen. DUC er selvfølgelig ikke dumme-re, end at de straks har registreret den trus-